

чувствахъ, че ме гледа зрѣла старостъ съ дълбокъ вътрѣшенъ животъ, който се усѣща и чувствува тѣй, както, кога дълго си пшувалъ срѣдъ знойно поле и наближйшъ вѣковенъ лѣсъ, се чувствува свѣжестъта и обянието на вѣковната гора съ нейнитѣ тъмни борове, задрѣмали въ покой, кога се свечерява. (Смѣлчава се да отдѣхне).

**Тепавски.** Какъ увлекателно описвашъ!

**Павелъ.** А веждитѣ му! Дебели сбрани вѣжди, които сѣкашъ едва одържатъ нѣкаква голѣма тежина на широка и свѣтла мисль, която мълчеливо говори и неусѣтно схваща погледъ и мисль у мене. Онова, което азъ смѣтно прѣдадохъ въ портрета му, сега ясно усѣцахъ; азъ прозирахъ неговата полѣтяла мисль, която на челото му открояваше ония шеметни висини и главоломни глѣбини, въ които безъ боязнъ е прѣбродила тя. И около главата му азъ съзрѣхъ ореолъ, тѣй както видѣхъ на сънъ веднажъ главата на Христа. (Унесенъ като че гледа въ себе) Погледнахъ го втори пжтъ и разбрахъ колко вѣренъ е билъ портрета му, що пратихъ. Тѣй съзерцавахъ азъ въ минути на уединения великия старецъ—тѣй ми се прѣдстави той и въ Ясна Поляна.

**Тепавски.** Ти, mon ami, си художникъ раг exilance. И чакъ сега ми става ясно защо си рѣшилъ да си дадешъ оставката.

**Павелъ.** Ти мислишъ че това е едно художническо увлечение?

**Тепавски.** Все пакъ.

**Павелъ.** Какво?

**Тепавски.** Да напустнешъ една такава блѣстяща кариера! Ти, който си извоюва такава хубаво-